Fejltrin og anerkende den Selvopofrelse og Udholdenhed, som mange af dens Kvinder har udvist, og som er to Ting, man — naar de ledes den rette Vej — ikke kan have nok af. — »Men,« siger han, »jeg gaar videre endnu. Vi — jeg taler her om vi Mænd — vil aldrig naa til nogen retfærdig Dom og saaledes heller aldrig igen vinde Ørenlyd og Respekt hos dem, som denne Sag bringer i Lidenskab, før vi vedkender os den bitre Sæd efter en lang og grusom Saatid. Giften, der indsuges, foraarsager Feber, Feberen i vort politiske Legeme og i Særdeleshed hos dem, som skulde danne den ædlere Del af det, stammer ikke blot fra, hvad Mænd har foretaget sig i Lidenskab og Svaghed, men fra det, de har forsvaret, som værende naturligt og uundgaaeligt.«

Han formoder, at en uomgængelig Betingelse for Fred fra Kvindernes Side er Løfte om Fremkomsten af et alvorligt Forslag til Indførelse af Kvindevalgret, ved hvilket man — gennem Folkeafstemning eller paa anden Vis — fik Landets virkelige Mening at vide.

Artiklen har som sagt vakt megen Opmærksomhed. Blandt de Foreninger, som straks har udtalt sig i Anledning af dens Fremkomst, er

Mandsligaen for Kvinders Valgret,

der siger, at deres Forening vil være med til at forhandle dette vigtige Spørgsmaal i den Fordragelighedens Aand og Tone, som Biskoppen anslaar, men de maa samtidig udtrykkelig fremhæve som deres Overbevisning, at den eneste virkelige og vedvarende Løsning af »dette vanskelige og farlige Problem« ligger i Udvidelsen af fulde Borgerrettigheder til Kvinderne.

Millicent Fawcett,

som er Leder af det store non-militante Forbund, udtaler i et Brev til Pressen, at de senere Aars Valgretsmark ligger tæt strøet med uindløste Løfter, som Mr. Asquith har givet paa Regeringens Vegne. Hvis Regeringen gjorde sig dette klart, maatte Mr. A. og hans Kolleger vist føle sig forpligtede til at indløse denne Gæld og gaa langt frem ad den Vej, som Biskoppen angiver. Hvis man vedvarende ignorerer disse Løfter, kan de militante Suffragetter med god Grund vise enhver Tanke om Regeringens Alvor overfor denne Sag fra sig. — Mrs. Fawcett, hvis Ord som lovlydig Suffraget har megen Vægt overalt i England, udtaler et andet Sted, at Regeringen møder Vold med intet andet end — Vold, og man savner hos Regeringen det liberale Sindelag, der altid straks søger *Grunden* til Utilfredsheden og ikke saa meget beskæftiger sig med Udslagene af denne.

Kirkeligaen for Kvinders Valgret

udtaler til Biskoppens Brev, kort og godt: »Efter vor Opfattelse er Anerkendelse af Kvindesagen en Frase uden Mening, hvis man ikke derved forstaar Anerkendelse af Kvinders Krav om Valgret.«

Suffragetternes Svar.

I et meget dygtigt skrevet Brev, som findes trykt i »The Suffragette«, siger *Annie Kenney* bl. a., at hun i Biskoppens Brev savner Kendskab til Kvindevalgrettens historiske Udvikling, ellers maatte Biskoppen have rettet sin Appel om Vaabenstilstand *til Regeringen,* ikke til Suffragetterne. »Biskoppen siger, at han tror, at Suffragetternes Motiver er gode og ridderlige. Kan han sige det samme om Regeringens? Tror han, at Regeringen, naar den nægter Kvinderne Valgret, bryder sine Løfter til Kvinderne, lægger dem under Tortur for deres politiske Overbevisnings Skyld, at Regeringen da her drives af ædle og ridderlige Hensyn.

Det Drama, som opføres i Dag, har været opført over alt hvor det gjaldt religiøse og politiske Reformer. Vi tror, som de kristne i tidligere Tid og alle store Reformatorer har troet, at der ikke findes noget bedre end at kæmpe paa Retfærdighedens Side mod Undertrykkelse og Uret . . . . De militante Kvinder adlyder Samvittighedens Stemme. De har hørt Raabet fra undertrykte Kvinder og hjælpeløse Børn.«

Fra Rigsdagen.

—o—

Kvinder og Madlavning.

Vi har her i Bladet fremdraget flere Udtalelser under den nu afsluttede Finanslovsforhandling, som har været af Interesse for Kvinderne; vi kan endnu meddele, at Folketingsmand Abrahamsen i sin Tale den 27. Oktober ytrede sin Forbavselse over, at Statens Tilsyn med Husholdningsskolerne ikke var blevet overdraget en Kvinde, „da man vel nok tør gaa ud fra, at en Kvinde vil have mere Forstand paa Madlavning og hvad dertil hører end en Mand.“

Kvinder i Skolekommissioner.

Endvidere opholdt Hr. Abrahamsen sig over, at Kultusministeren paa en Forespørgsel fra Aalborg Byraad om, hvorvidt Kvinder udenfor Raadet kunde vælges ind i Skolekommissionen, havde svaret benægtende. „Naar indtil 1908 Betingelserne for Valgret og Valgbarhed til Kommunalbestyrelse og Skolekommission var de samme, hvad kan da begrunde, at Kvinderne, der ved den kommunale Valglov af 1908 opnaaede Valgret og Valgbarhed til Kommunalbestyrelserne i samme Grad som Mændene, nu nægtes Ligestilling med disse med Hensyn til Valgbarhed til Skolekommissionerne? I Lov af 20. April 1908 findes, saa vidt jeg kan se, intet, der kan støtte Ministeriets Opfattelse, men hvis denne formelt set maatte være rigtig, vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke maatte finde Anledning til at faa Loven ændret, saaledes at Kvinderne ogsaa bliver fuldt ligestillede med Mænd paa det Omraade, jeg her har berørt.“

Kvinder i Politiets Tjeneste.

Ogsaa Folketingsmand, Dr. Eduard Larsen fremkom samme Dag med en Udtalelse, som maa interessere Kvinden og Samfundets Læsere. Under en Omtale af Dagmar Petersen-Sagen sagde han følgende:

„For det første vil jeg henstille, om det ikke var korrekt, naar een for første Gang blev sigtet — een, der overhovedet aldrig havde været — om jeg maa bruge saa skarpe Ord — i Rettens Klør, om det saa ikke kunde være rigtigt, at vedkommende, hvis det f. Eks. var Kvinder eller unge Mennesker, blev behandlet af en kvindelig Politibetjent. Man kunde muligvis ogsaa udstrække dette til at gælde Mænd, i hvert Fald ældre Folk. Jeg tror, at den Omsorgsfornemmelse, jeg før appellerede til, finder man nemmere og mere ud-